

[Ebba Strange]

nene for lidt grammatik. Det har jeg hæftet mig meget ved, og i den forbindelse har det glædet mig, at den tidligere undervisningsminister har nedsat et udvalg, der skal se på danskundervisningen. For mig er det da helt indlysende og naturligt, at elementær grammatikundervisning må knytte sig til modersmålsundervisningen og ikke være afhængig af, om man lærer latin eller ej. Jeg er klar over, at der vil komme nogle diskussioner om vejledning med hensyn til undervisning i latin i gymnasiet, og jeg vil godt sige nu, fordi det har været inde i debatten, at vi i SF ikke er tilhængere af, at der bliver lagt en ekstra prøve ind i dette fag efter 1. g.

Med hensyn til idrætten kan jeg bekræfte fru Helle Degns beskrivelse af, hvad vi også har drøftet i den lille gruppe. Jeg tror, at det kan have en god virkning, at der bliver indført lidt flere gymnastiktimer. Om det så er nok, ved jeg ikke, men det er jo igen et spørgsmål om, hvad børnene laver uden for skoletiden. Der er grænser for, hvad den danske folkeskole alene kan overkomme med hensyn til børnenes udvikling og opdragelse.

På denne baggrund skal jeg anbefale lovforslagene til folketingets velvillige behandling.

Gertrud Stjernholm Nielsen (DKP):

Et ord går bestandig igen, når man følger landets uddannelsespolitik, nemlig ordet »krise«, der nu stærkere end før indgår i dagligdagen på skoler, gymnasier, læreanstalter og universiteter.

Krisen i skolen er ikke skabt af skolen selv. Den er ikke mindst et resultat af samfundets krise, der ud over økonomien også omfatter kultur, videnskab og uddannelse. Det kan heller ikke undgås, når uddannelsessektoren inddrages som reguleringsfaktor i den kapitalistiske økonomi på linje med boligen, social- og sundhedssektoren m. v.

Loven af 1975 løste ikke vanskelighederne. Den hjalp skolen over de værste forhindringer, men svarede langtfra til de mere dybtgående reformer, der var og stadig er behov for med hensyn til forbindelsen mellem skolen og samfundet, mellem teori og praksis, tidsvarende indhold og demokratiske former for indflydelse for lærere, elever og forældre.

Kommunisterne betragter forslaget om indførelse af historie og idræt på visse trin

som et forsøg på endnu en gang at komme igennem skolens krise uden at gribe fat om ondets rod. Selv om historieundervisning er tiltrængt i 8. og 9. klasse akkurat som mere idræt i 4. og 5. klasse, finder vi ikke, at dette rækker ved det afgørende: niveaudelingen i de kompetencegivende fag og valgfagsviften, der indebærer, at eleven, der anvender samtlige timer, 34 ugentlige, i forhold til ham, der alene stopper op ved de 22 eller med forslagets vedtagelse 24, modtager omtrent et halvt års ekstra undervisning. Det er social udskillelse, så det vasker sig.

Nogle vil sikkert mene, at udvidelse af de obligatoriske timer vil gøre eleverne mere skoletrætte. Meget tyder snarere modsat. Eleverne bliver trætte af skolen, fordi de ved selvsyn kan konstatere, at skolen ikke er i stand til at hjælpe dem til beskæftigelse. Ungdomsarbejdsløshedens spøgelse, der rammer hver syvende ung mellem 16 og 24 år, blokerer for indlæring og selvstændig stillingtagen.

Forslaget vil ikke løse noget afgørende, kun bibringe en stakket frist, indtil vi næste gang skal til at rokere på fagrækken osv. Derfor agter vi heller ikke at fravige vores opfattelse, at der må en dybtgående demokratisk reform af skolen til. Det fremkaldes af samfundets krise, men også af den videnskabelige og teknologiske revolution, der sætter sig kraftige spor i disse år. Netop nu, hvor resultaterne af denne revolution viser sig i produktionen, er der grund til at diskutere en reform af folkeskolen, der giver mulighed for at beherske den videre anvendelse af videnskaben og teknologien fremfor at blive behersket af den.

Disse kritiske bemærkninger er hverken vendt mod lærerne eller eleverne i skolen. De skal ses i lyset af, at lærere og elever har stadig dårligere arbejdsbetingelser, fremkaldt af det høje tings nedskæringspolitik. Det er derfor også befriende at se, at eleverne ikke er til sinds at affinde sig med den gamle gænge, men tværtimod udviser bevidst årvågenhed og demokratisk aktivitet for at gøre skolen bedre.

Så vil jeg da lige indskyde, at den kraftigt afbalancerede tilstand, hr. Bertel Haarder befinder sig i, da vist har fået ham til at overse, at den ministerielle vejledende undervisningsplan som konsekvens af dette forslag absolut bør revideres, så der bliver sammen-